1. Kasparas Pilinkus

„Pakeleiviai“ / 9 min, filmas (rodomas kilpa) / 2023

<…> Tai, kad turiu mamą, tėtį, brolį ir sesę, kad aplink yra žmonės, kurie man rūpi ir su kuriais teko ar tenka dalintis savo gyvenimo erdvėlaikiu, tai, kad Vilniuje važinėja troleibusai – visa tai tikrovė ir man nereikia stengtis, kad taip būtų (na, dėl santykio su žmogumi, jo užmezgimo ir dar svarbiau – puoselėjimo, čia kita kalba – stengtis reikia). Tačiau visi šie mano žmonės neatsidurtų vienoje vietoje vienu metu natūraliai, be stipraus dirbtinio mano įsikišimo.

Tarkime, kad tai įvyks nebent laidotuvėse, bet visų šių skirtingų žmonių bendras vardiklis – Tu – viso to jau nematysi...

Troleibusas – daug žmonių talpinanti dėžė, kurioje ramiai stovėdamas ar sėdėdamas, mąstydamas, gal skaitydamas ar nosį krapštydamas, judi per erdvę; kažko link. Troleibusas ramus, savotiškai tylus, lėtas ir tuo pat nuolatiniame judesyje, jis mane lydi ir veža nuo gimimo. Žmonės jame – visad vienu metu kartu ir atskirai. Judėjimo per gyvenimą ir jo pakeleivių metafora, jame slypi ne vien užsisukusios buities simbolis, bet ir praeities bei judėjimo į priekį paradoksas. O be to tai ir vienas Vilniaus – miesto kuriame gimiau ir augau simbolių! Savotiškas Vilniaus *Zeitgeist* ir *Genius Loci*. Jis, atrodo, toks amžinas, o jau tuoj išnyks. 2024-aisiais Vilniuje visus 14Tr modelio troleibusus pakeis nauji. Troleibusai Škoda 14Tr važinėja nuo 1983 metų.

‘Passengers’ / 9 min, film, looped / 2023

<...> The fact that I have a mum, a dad, a brother and a sister, that there are people around me who care about me and with whom I have had to or have to share my life time, the fact that there are trolleybuses in Vilnius – all of this is the reality, and I don’t have to make an effort for it to be like this (well, in terms of a relationship with a person, of establishing and, even more importantly, of nurturing it, here is a different language – you do have to make the effort). But all these people of mine would not be in one place at the same time naturally, without my strong forceful intervention.

Let’s say that it would happen at a funeral, but the common denominator of all these different people – You – you would not see it all…

A trolleybus is a box that holds a lot of people, where, standing or sitting quietly, thinking, maybe reading or scratching your nose, you move through space; towards something. The trolleybus is calm, in a way silent, slow and yet it is in constant motion; it has accompanied and transported me since I was born. The people on it are always together and apart at the same time. A metaphor of movement through life and its passengers, it is not only a symbol of a life in retreat, but also a paradox of the past and of forward movement. And it is also one of the symbols of Vilnius – the city where I was born and grew up! A kind of Vilnius Zeitgeist and Genius Loci. It seems so eternal and yet it is about to disappear. In 2024, all 14Tr trolleybuses in Vilnius will be replaced by new ones. Škoda 14Tr trolleybuses have been in service since 1983.

2. Evelina Bernatonytė

„Pobūvis“ / Instaliacija

Gyvendamas sistemoje, kuri prioritetizuoja sveiką ir darbingą kūną, žmogus yra nuolatinėje grėsmėje tapti objektu, pavirsti kažkieno kito dalimi ar sistemos atlieka. Tuo pačiu metu jis yra valdomas pirmapradžio troškimo išplėsti savo ribas, absorbuoti objektą į save ir įveikti kūno ydingumo bei mirties baimę.

Permąstydama konsumerizmo kulto ir žmogaus tarpusavio santykį, taip pat sąvokų „vartotojas“ ir „vartojamasis“ nutrynimą konstruoju puotą, mėgdžiojančią skirtingų istorijos periodų gyvensenos ypatumus. Iščentruota pobūvio hierarchija tarp gyvo ir negyvo kviečia dalyvį kvestionuoti savo paties padėtį šiuolaikybėje. Ar esate įtrauktas į svečių sąrašą ar į meniu?

‘Feast’

Installation

While living in a system which prioritizes healthy and functional bodies, human beings are met with constant risk of becoming an object, a part of someone else or a byproduct of the system. Simultaneously, we are driven by the primal desire to spread our borders, to absorb objects into oneself, to overcome fear of flawedness and temporality of a body.

By rethinking the relationship between consumer culture and a human being, blurring the concepts of ‘consumer’ and ‘commodity’, I construct a feast imitating the lifestyle characteristics of different historical periods. The off-centered hierarchy between the living and the non living invites feast participants to question their own position in contemporaneity. Do you belong on the guest list or on the menu?

3. Diana Nakrevič

„Pharmacie M.D. 2038“

2023

Medžiagos: LED lemputė, didinamasis stiklas, vitamino D kapsulė, A4 atspaudas

LED lemputės apšviesta vitamino D kapsulė replikuoja žmogaus ryšį su Saule, savo šviesa, kerta vaikystėje gamtos tyrinėjimams dažnai naudotą didinamąjį stiklą ir transformuojasi į „saulės spindulėlį“, nušviečiantį mišką vaizduojantį paveiksliuką. Kaip teigia mokslininkai, paveikslėliai su gamtos atvaizdais sugeba žmonėse iššaukti teigiamas emocijas, visai kaip saulės spinduliai ir vitaminai.

1914 metais Mercelis Duchamp’as įlašinęs du (žalios ir raudonos) spalvos lašus sukūrė *readymade’ą* iš pigios nežinomo menininko žiemos peizažo reprodukcijos.

Tai tapo Duchamp’o, kaip naujo kūrėjo nuosavybe, pavadinimu „Pharmacie. Marcel Duchamp/ 1914“.

Iš žiemos peizažo „Pharmacie“ pavirtęs kūrinys dabar vėl perkuriamas ir papildomas dirbtinės saulės spindulėliu.

Pavadinimas „Pharmacie M.D. 2038“ referuoja į 2038 metais baigiančias galioti Mercelio Duchamp’o autorines teises.

‘Pharmacie M.D. 2038’ / 2023

Materials: LED light bulb, magnifying glass, vitamin D capsule, A4 print

Vitamin D capsule, illuminated by a LED light bulb, replicates human relationship with the sun. By passing through the magnifying glass its artificial light is being transformed into a ‘sunbeam’ that illuminates a picture of a forest. According to scientists, pictures of nature can evoke positive emotions in people, just like sunshine and vitamins.

In 1914 Marcel Duchamp bought a cheap reproduction of the winter landscape by an unknown artist. Then he added two drops of colour (green and red) creating a readymade. This became Duchamp’s artistic property under the title ‘Pharmacie. Marcel Duchamp/ 1914’.

‘Pharmacie’ is now being re-created again and supplemented with a ray of artificial sunlight.

The title ‘Pharmacie M.D. 2038’ refers to Marcel Duchamp’s copyright expiring in the year 2038.

4. Kotryna Šarkanaitė

„Eskapada**“** / VR instaliacija

Dažnai pasvajojame, fantazuojame ar kaip kitaip panaudojame savo vaizduotę. Nereikia būti vaiku, kad galėtume sukurti galvoje savo tobulą pasaulį. Bet ar kilo kada klausimas kaip atrodytų dirbtinio intelekto sugalvotas pasaulis? Eskapada – kūrinys, perkeliantis žiūrovą į erdvę, kurioje galima aptikti objektus, sugeneruotus pasitelkiant naująsias technologijas. Regis, diskusijose dažnai aptariama dirbtinio intelekto keliama grėsmė žmonijai, tačiau dabartiniai modeliai yra pernelyg primityvūs ir didelio pavojaus nekelia. Pagrindinę neigiamą įtaką žmonijai darome mes patys.

„Escapade”

VR installation

We often dream, fantasize or use our imagination in other ways. You do not have to be a child to create your own perfect world in your head. But has the question ever arisen as to what the world created by artificial intelligence would look like? Escapade – an artwork that transports the viewer into a space where one can find objects generated by using the help of the new technologies. It seems that the debate often discusses the threat posed by artificial intelligence to humanity, but the current models are primitive and do not pose a great danger. The main negative influence on humanity we do by ourselves.

5. Salvijus Misevičius

„Maro strėlės“ / 16mm, 4:3, spalvota, 3’33 kilpa

„Virusas“ lotynų kalboje pažodžiui reiškia gleivingas sultis. Jis buvo suprantamas kaip kažkas, kas teka, beformis, bet galingas. Galvojimas apie nematomą (arba mikroskopinį) dažnai yra priklausomas nuo perkeltinės kalbos, taip jis padidinamas iki žmogui artimesnio mastelio, tokio, kokį įmanoma įžiūrėti ne tik laboratorijos sąlygomis. Prieš atsirandant šiuolaikinei viruso sąvokai, tai buvo pagrindinis būdas suprasti įvairių masinių infekcijų priežastis. Prisimenant Apoloną arba jo dvynę seserį Artemidę – jie laikė lankus ir per petį turėjo pasikabinę virtines strėlių. Bent jau taip Apoloniškąjį rūstumą įsivaizdavo senovėje: tai Dievai, šaudantys užkrėstas strėles tik tam, kad vėliau nuo jų išgydytų.

‘Arrows of Plague’

16mm, 4:3, color, 3’33 loop

‘Virus’ literally means slimy juice in Latin. It has been understood as something that flows, formless but powerful. Thinking about the invisible (or microscopic) often depends on figurative language, magnifying it to a more human scale, making it possible to be seen beyond the laboratory. Before the modern concept of a virus emerged, there were different ways to understand the causes of various mass infections. Think of Apollo or his twin sister Artemis – they were holding bows and had strings of arrows slung over their shoulders. At least, that is how the Apollonian rage was imagined in antiquity: the gods shooting infected arrows only to provide the cure of them later.

6. Eva Rodz

(a) „O ką tu siūlai?“ / Instaliacija

Kiek turim kentėti tam, kad pritaptume prie visų mums pasakytų frazių? *Tau labiau tinka ilgi plaukai* arba *atrodai kaip bomžė*, *patylėk* - sakau, nes noriu tau padėti, nes gi nesupranti, o aš geriau žinau. Kaip turiu atrodyti ir kokia turiu būti vis dar slepiama po meilės žodžiais, nors, iš tikrųjų, tai tiesiog smurtas lyties pagrindu.

Animacijos režisierė: Vilija Simutytė

Animatorės: Violeta Tvorogal, Agata Tracevič

Operatorius, apšvietėjas: Dmitrij Kudriavcev

(b) „Ir man taip buvo“

Garsinė instaliacija, objektai, trukmė: 14 min.

Tu atsivėrei man, aš tave išklausiau, net ranka užrašiau, kad dar labiau išgirsčiau. Tu išsakei visus žiaurumus, parodei savo skausmą, o aš supratau, kad ir man taip buvo. Pasirodo beveik visi turime savo smurto istoriją. (istorijų?)

Iš penkiolikos gautų anoniminių smurto istorijų buvo papasakotos tik šešios. Papasakotos per kitų žmonių lūpas reflektuojant, praleidžiant istorijas per savo asmenines patirtis atrandant supratimą, kad smurtą gali patirti kiekvienas, arba jau yra patyręs, tik nenori to pripažinti.

Kompozitorė: Ieva Raubytė

Performatyvaus akto dalyviai: Agata Tracevič, Kotryna Mauragytė, Diana Nakrevič, Gintarė Razmaitė, Laura Bikulčytė, Viktorija Balkutė.

(c) „Neišsakyti žodžiai“

Audiovizualinė instaliacija, tekstiliniai objektai, trukmė: 11 min.

Mūšio lauke, taikoje tu esi manyje bandydamas pažeminti smurtaudamas. Tarp manęs ir tavęs minkštas filtras. Tu naudoji jį kaip ginklą, kad tylėčiau, o aš pasipasakoju kol niekas negirdi.

Performanso dalyvės: Gintarė Razmaitė, Eva Rodz, Eugenija Tereschenko, Karina Ustinovič

„Neišsakyti žodžiai <...>“

Audiovizualinė instaliacija, trukmė: 9:50 min.

<..>Visiškai netikėtai viename žinių portale paskaitau antraštę - “buvęs karys bandė išprievartauti merginą”. Atsiverčiu ir skaitau... Straipsnyje pasirodo to pačio kario vardas ir pavardė. Pasirodo kad neadekvatus jėgos naudojimas prieš šauktinius šiam degradui leido pagalvoti, kad prievartauti moteris jam irgi galima. Nuo to įvykio vis negaliu nustoti galvoti - nestabdomas blogis sukuria dar daugiau blogio, ką dėl to galime padaryti mes visi? <...>

Vieno kario istorija iškelia klausimus: kaip skatinti vyrus netylėti? Ar taisyklingas visuomenės požiūris į vyriškąją rolę? Ar tikrai vyras turi būti stiprus? Kaip destigmatizuoti smurtą vyrų tarpe, nes gi gėda prisipažinti, kai tave pažemino stipresnis už tavę vyras..? ir kiek dar istorijų lieka neišsakytų?

(d) „REAL X SMURTAS“

Tekstiliniai objektai

Kodėl IKEA kampanijos „Pastebėk smurtą“ krepšio dizaine logotipai svarbesni už pačią problemą? Kodėl krepšiai purvini ir sugrūsti į krūvą bei ar tikrai idėja pasiteisino? Kyla klausimas, ar žinutė tikrai buvo gerai ištransliuota, kai mes matome tiesiog brangų, patogų juodą krepšį su didžiuliais logotipais?

Viena iš kampanijos komunikacijos dalių buvo dizainerio Roberto Kalinkino sukurtas krepšių dizainas. Pagrindinis nepasitenkinimas kilo dėl to, jog dizaino pagrindas buvo ne pati problema, o logotipai. Kartu su menininke Akvile Murauskaite sukūrėme savo dizaino variantą, kuris yra sukurtas taftingo technika, ši suteikia gaminiui sunkumo ir grubumo. Krepšys, kuris kalba apie smurtą neturi būti patogus, o atvirkščiai, mūsų manymu, turėtų pabrėžti problemą. Taigi, pagrindinė žinutė yra REAL X SMURTAS, o ne AKVILĖ X EVA.

(a)‘And what do you suggest?’

Installation

How much do we have to suffer in order to adapt to all the phrases we are told? You prefer long hair or you look like the homeless, shut up – I’m telling you because I want to help you because you don’t understand and I know better. What I should look like and what I should be like is still hidden behind words of love, when, in fact, it is just gender-based violence.

Animation director: Vilija Simutytė

Animators: Violeta Tvorogal, Agata Tracevič

Cinematographer, lighting designer: Dmitrij Kudriavcev

(b) ‘It Also Happened to Me’

Sound installation, objects, duration: 14 min.

You opened up to me, I listened to you, I even hand-wrote what I heard. You expressed all the atrocities, you showed me your pain, and I understood that it was like that for me too. It turns out that almost all of us have a story of violence. (stories?)

Out of the 15 anonymous stories of violence received, only six were told. Told through other people’s mouths, reflecting, running the stories through their own personal experiences, discovering that anyone can experience violence, or has experienced it, but doesn’t want to admit it.

Composer: Ieva Raubytė

Performance participants: Agata Tracevič, Kotryna Mauragytė, Diana Nakrevič, Gintarė Razmaitė, Laura Bikulčytė, Viktorija Balkutė

(c)‘Unspoken words’

Audiovisual installation, textile objects, duration: 11 min.

On the battlefield, in peace, you are inside me trying to humiliate me with violence. A soft filter between me and you. You use it as a weapon to keep me silent, and I speak up before anyone hears.

Performance participants: Gintarė Razmaitė, Eva Rodz, Eugenija Tereschenko, Karina Ustinovič

‘Unspoken Words <...>’

9:50 min

<...>Suddenly, I read a headline on a news portal – ‘ex-soldier tried to rape a girl’. I turn around and read... The name of the same soldier appears in the article. It turns out that the inappropriate use of force against conscripts has led this degrade to think that he can rape women, too. Ever since that incident, I cannot stop thinking – unstopped evil creates more evil, what can we all do about it? <...>

The story of one soldier raises the following questions: how can we encourage men to speak up? Is society’s attitude to the male role correct? Do men really need to be strong? How can we destigmatise male violence, because it is a shame for a man to admit that he had been humiliated by another, stronger man...? And how many more stories remain untold?

(d) ‘REAL X VIOLENCE’

Textile objects

Why are logos more important than the problem itself in IKEA’s ‘Notice the Violence’ bag design? Why are the bags dirty and piled up, and did the idea really work? The question is, was the message really well communicated when we just see an expensive, comfortable black bag with huge logos?

One of the communication elements of the campaign was the design of the bags by designer Robert Kalinkin. The main dissatisfaction was that the design was based on the logos and not on the problem itself. Together with the artist Akvilė Murauskaitė, we created our own version of the design, which is created using the taffeta technique, which gives the product a heavy and rough look. A bag that speaks about violence doesn’t have to be comfortable, but on the contrary, we think it should highlight the problem. So the main message is REAL X VIOLENCE, not AKVILĖ X EVA.

7. Ieva Akelaitytė

„21 d. 1 min“ / foto antspaudas, garsas

„Prisilietimas“ / foto antspaudas

„Skauda-Skaudėjo“ / performansas

Nuo mažens kiekvienas tyrinėjame mus supančią aplinką, tik kartais sustojame smalsauti dėl tam tikrų asmeninių ar aplinkos veiksnių. Savo kūryba noriu pakviesti tyrinėti ir niekada nesustoti stengtis pažinti to, kas yra mumyse ir aplink mus.

‘21 days 1 min

Photo stamp, sound

‘Touch’

Photo stamp

‘Hurt-It hurts’

Performance

From a young age, each of us explores the environment around us, only sometimes we stop exploring due to certain personal or environmental factors. With my artworks, I would like to invite everyone to continue exploring what is inside us and around us, and to never stop exploring.

8. Dagnė Petkevičiūtė

Kūrinių serijoje „Balsai jūros kriauklėje“ ir „Perkusijos“ susitelkiu į vidinius žmogaus organizmo procesus ir kitų gamtoje randamų organinių objektų materiją, bei jų funkciją, ekosistemų tyrinėjimą. Post-feministinės idėjos mano kūriniuose atliepia mąstymą, besiremiantį takumo principais, tarprūšiniais santykiais ir gyvybių lygiavertiškumo idėjomis. Kūrinių centre – žmogaus kūnas santykyje su kitomis organiškomis medžiagomis.

„Perkusijos“

„Perkusijos“ nagrinėja vandens bei skysčių svarbą žmogaus egzistencijai. Kūniški skysčiai, kaip pamatinė išgyvenimo sąlyga, performanso metu tampa muzikiniu instrumentu – „skambančiu indu”. Moters kūne esantys skysčiai sukuria polifoninį skambesį, kuris persikrausto iš asmeninės erdvės į viešą. Grojimas kūniškais skysčiais rodo moterį, kaip esminę gyvybės kūrėją, kaip niekad priartėjusią prie gamtos per savo biologiją.

„Balsai jūros kriauklėje“

Jūros kriauklė gamtoje atlieka namų funkciją moliuskams bei vėžiagyviams. Sausumoje kriauklė gyvena jau „pomirtinį“ gyvenimą. Performanso metu jūros kriauklė atgaivinama moters balsu – tokiu būdu ji grįžta prie pirminės savo funkcijos ir tampa namu, tik šįsyk nebe moliuskui ar vėžiagyviui, bet moters balsui. Kriauklė tampa muzikiniu instrumentu ar dueto partnere, veikiančia kartu su moters balsu per kūnų artumą. Sukuriamas santykis ir intymumas tarp žmogaus ir gamtos objekto, kuris jausdamas artumą jį atliepia. Kriauklės skleidžiamas garsas referuoja į mitinę būtybę Sireną ir jos balso galią, todėl performansas nurodo į subtiliai besiskleidžiantį moteriškumą ir į klasikinę mitologiją.

In the series of works ‘Voices in the Seashell’ and ‘Percussions’ I focus on the inner processes of the human body and the matter of other organic objects found in nature and their function, as well as the study of ecosystems. The post-feminist ideas in my work reflect my thinking based on the principles of tact, interspecies relations and the idea of the equivalence of lives. The human body in relation to other organic materials is at the centre of my work.

‘Percussions’

‘Percussions’ explores the importance of water and liquids for human existence. Bodily fluids, as a fundamental condition of survival, become a musical instrument – a ‘sounding vessel’. The fluids in the woman’s body create a polyphonic sound that moves from the private to the public space. Playing with bodily fluids shows the woman as the essential creator of life, closer than ever to nature through her biology.

‘Voices in the Seashell’

In nature, a seashell serves as a home for molluscs and crustaceans. On land, the shell lives an ‘afterlife’. During the performance, the sea shell is brought to life with the voice of a woman, thus returning to its original function and becoming a home, but this time no longer for a mollusc or a crustacean, but for the voice of a woman. The shell becomes a musical instrument or a partner in a duet, working together with the woman’s voice through the proximity of bodies. A relationship and intimacy is created between the human being and the natural object, which responds to the feeling of proximity. The sound emitted by the shell refers to the mythical creature Siren and the power of her voice, and the performance refers to the subtle unfolding of the feminine and classical mythology.

9. Ainė Petkūnaitė

„Aš nešioju su savimi baseinus“

(skulptūrinių objektų kolekcija)

…Kartais miegodami truputį prasižiojam.

Burna lyg fontanas, su vamzdeliais, su talpa. Su užsistovėjimu ir puvimu. Vėmimo momentas yra fontano momentas. Iš fontano išlenda ir gyvatė – liežuvis. Ir šypsena, ir lūpos.

Pagaminsiu lūpas. Labai minkštas. Tik nežinau, ar jos turi būti drėgnos. Išvemti dalykai yra lyg gimęs individas. Aplieti skysčiu. Išėję iš angų. Atmesti kūno. Nepriimtini kūnui. Nuodijantys kūną.

Aš nešioju su savimi baseinus.

Lūpos, tampančios čiuopiančiais kūneliais…

‘I Carry Swimming Pools with Me’

(a collection of sculptural objects)

…Sometimes we open our mouths a little while sleeping.

The mouth is like a fountain, with tubes, with a reservoir. With stagnation and algae blooming. The moment of vomiting is the moment of a fountain. A snake as a tongue comes out of the fountain. And smile, and lips. I will give birth to lips. To immensely soft lips. I merely don’t know if they should be moist. Vomited things are like born individuals. Poured over with a fluid. Erupted from holes. Rejected by the body. Inappropriate for the body. Poisoning the body.

I carry swimming pools with me.

Lips becoming rainy bodies…

10. Justinas Erminas

„Garso Stulpai“

Animacija 4 min 40 s

Instaliacija 100 cm x 170 cm x 50 cm

„Garso Stulpai“ – istorijų dokumentacija naudojant stop kadro animacijos techniką.

Esminiai erdvių objektai animuojami pagal įrašytus garso takelius. Šie garso įrašai yra žmonių pasakojimai apie jų darbą, gyvenimą ar veiklą skirtingose erdvėse. Sukuriamas vizualus santykis tarp garso ir erdvių.

Scenos ir garso įrašai:

- Miškas – buvęs girininkas
- Knygynas – knygininkas
- Apleistas pastatas – buvęs pastato darbuotojas
- Baras – buvusi darbuotoja
- Balkonas – draugų pašnekesiai
- Bažnyčia – bažnyčios choras

‘Sound Poles’

Animation 4 min 40 s

Installation 100 cm x 170 cm x 50 cm

‘Sound Poles’ is a stories documentation using stop-motion animation technique. The essential objects of the locations are animated according to recorded sounds. These audio recordings are people’s stories about their work, life, or activities in different spaces. A visual relationship between sound and spaces is created.

Scenes and sound recordings:

- Forest – former forester
- Bookstore – bookseller
- Abandoned building – former employee of the building
- Bar – former employee
- Balcony – conversations
- Church – choir

11. Margarita Valionytė

„Nerimas prisiminti“

Instaliacija su papildytos realybės animacija

„Nerimas prisiminti“ yra sąsiuvinių su papildytos realybės technologija archyvas, kuris pristato post post post kartos pasakojimus apie savo šeimų (iš)gyvenimus XX amžiuje – nacių, sovietų okupacijų ir nepriklausomybės atkūrimo laikais. Iki šiol yra sudėtinga nešališkai vertinti žlugusių režimų laikotarpį, o bendraamžių ankstesnės kartos kategorizuojamos į „represuotus“, „Lietuvos herojus“, „kolaborantus“, „paprastus žmones“ ir t.t.. Dėl šios priežasties dalinimasis trauminėmis patirtimis ir susiję diskusijos sukelia nepatogumo jausmą. Taip pat iškyla klausimas, kiek šiandienos jaunuolis(-ė) atsimena ir kaip vertina savo ir kitų šeimos narių poelgius ankstesniais politinių režimų laikais? Taigi, „Postpostpost“ grupinių dirbtuvių metu kviečiau įvairių šaknų turinčius dalyvius tapti savo giminaičių postatminties „advokatais“, interpretuoti kitų dalyvių šeimos (iš)gyvenimus ir uždduoti jautrius klausimus.

‘Anxious memory’

Installation with augmented reality animation

‘Anxious memory’ is an archive comprised of notebooks with Augmented Reality technology that present the stories of experiences of families in the 20th century – during the Nazi, Soviet occupations and after the restoration of independence – told from the perspective of the postpostpost generation. It is still difficult to judge the periods of fallen regimes in an impartial way, while the peers’ elders fall under the categories of ‘repressed, ‘Lithuanian heroes’, ‘collaborators’, ‘ordinary people’, and others. For these reasons, sharing and discussing traumatic experiences can make one feel at discomfort. It also raises questions of how much does today’s youth remember and how they view the actions of their and other family members during previous political regimes. Thus, during the ‘Postpostpost’ group workshops, I invited participants with different roots to become ‘advocates’ of their relatives’ postmemory, I also invited to interpret other family experiences and to ask sensitive questions.

12. Kotryna Mauragytė

Kūrinys – istorija, kurios centre – moteris, reprezentuojama raganos pavidalu ir ieškanti pirmykščio ryšio su gamta. Sugriautas altorius pasakoja apie miško nykimą, o raganos vaidmuo įgalina praradimo jausmą ir atitrūkimą nuo dvasinio kelio.

Pasitelkiant raganizmą kaip meninę praktiką, ji tampa lampi ir tamsi. Ragana, naršydama po apleistą kraštovaizdį, įkūnija sielvartą ir harmonijos su gamta ilgesį. Jos kelionė tampa metafora žmogaus potyriams ir išgyvenimams, kovoje su ekologiniu niokojimu ir troškimu atkurti gilų ryšį su žeme.

„Išnykstantis altorius“ primena apie sambūvio etapą, užfiksuojant egzistencijos dvilypumą – praradimus ir sunaikinimą kartu su augimu ir transformacija. Šis etapas yra stipri gyvenimo cikliškumo ir atsparumo sunkumams metafora, kuri primena, kad po sunaikinimo gali gimti nauji pradai ir galimybės giliems asmeniniams ir visuomenės pokyčiams.

Scena tampa erdve, kurioje pripažįstami praradimai ir destrukcija, susiduriama ir transformacija, o žiūrovui leidžiama visa tai patirti lyg pačiam užsukus į mišką.

The work is a story, centered around a woman represented as a witch in search of a primordial connection with nature. The ruined altar tells the story of the loss of the forest, and the role of the witch enables a sense of loss and disconnection from the spiritual path.

Using witchcraft as an artistic practice makes it viscous and dark. The witch, navigating a desolate landscape, embodies grief and a longing for harmony with nature. Her journey becomes a metaphor for the human experience, the struggle against ecological devastation and the desire to restore a deep connection with the earth.

‘The Vanishing Altar’ recalls a phase of coexistence, capturing the duality of existence – loss and destruction alongside growth and transformation. This stage is a powerful metaphor for the cyclical nature of life and resilience to hardship, reminding us that after destruction, new beginnings and possibilities for profound personal and societal change can be born.

The stage becomes a space where loss and destruction are acknowledged, confrontation and transformation are encountered, and the viewer is allowed to experience it all as if he or she were stepping into the woods themselves.

13. Pijus Chraptavičius

„Džiunglių vaikai“

„Džiunglių vaikai“ – tai mokumentika, referuojanti į pusiau išgalvotus įvykius, pateikiamus dokumentine maniera. Filmuojami paaugliai, pasakojantys istorijas priešais kamerą, vaidinantys patys save, o kalbėjimo maniera, žodynas, kūno kalba, veido išraiškos yra persmelkti medijų, iš kino, video žaidimų ateinančios patirties. Į filmavimą pakviesti vaikai – jaunieji kino, reklamos pramonės „rykliai“. Jie nuolat dalyvauja komerciniuose filmavimuose, o ši intensyvi medijų patirtis juose atsispindi. Pasidaro nebeįmanoma atsekti, ar tai, ką jie pasakoja, yra jų išgyventos autentiškos istorijos, ar susimaišiusios skirtingos jų tikrovės patirtys. Nors akivaizdžiai matomo, apčiuopiamo „blogio“ filme žiūrovas taip ir nepamato, tačiau slogutis ir įtampa, kad kažkas čia negerai, išlieka per visą filmą. Dar vienas filmo elementas – peizažai iš vandens parko su dirbtinėmis palmėmis, banginiais ir papūgomis – yra svarbus elementas, sustiprinantis groteskiškos, simuliakrinės tikrovės situaciją. Anot kino režisieriaus M. Hanneke, žodis ACTION!, tariamas prieš kiekvieno kadro filmavimą, vartotojų galvose buvo sulietas su žodžiu „filmas“, kaip smurtinio reginio sinonimas.

‘Children of the Jungle’

‘Children of the Jungle’ is a mockumentary referring to semi-fictional events presented in a documentary manner. The film features teenagers telling stories in front of the camera, playing themselves, but paraphrasing in their body language the various experiences they have encountered in film, video games and other media. The children invited to the filming are the young sharks of the film and advertising industry – they are regularly involved in commercial filming, and this intense media experience is so pervasive in them that it is no longer possible to trace whether what they are saying are authentic stories they have lived through, or whether they are the intertwined experiences of their different realities. Although the viewer never sees a visible, tangible “evil” in the film, the oppression and the tension that something is wrong persists throughout the film. Another character in my film Children of the Jungle is the scenery of the water park with its artificial palm trees, whales and parrots.

14. Jokūbas Vaicekauskas

„Kultūra“

įvairios priemonės

Du kūrinio autoriai – meno bakalauro studentas ir jo sukultivuota raugo kultūra. Dokumentuoti jau įvykę ir ekspozicijoje vykstantis gyvas laukinių mielių ir bakterijų kultūros performansas. Raugas kaip terpė skirtingoms komunikacijos formoms. Trys pagrindinės meninių veiksmų linijos arba atskiri, bet veikiantys kartu apskritimai – O O O: kultūros namai ir iš jų kylanti kultūros sklaida, ezoterinis raugas ir raugas bekylantis šiuolaikinio meno institucijoje. Fotografijos, animacijos ir medijų meno katedroje vykęs raugo atliekamas performansas - šokis, komunikuojamas per socialines medijas, meno institucijų ir pažįstamų žmonių vykdoma sklaida. Bažnyčioje virš savaitės kultivuojamas raugas, iš jo kepama duona, duodama ragauti kunigams ir Bernardinų bažnyčios bendruomenės žmonėms, vėliau bakalauro gynimo komisijai. Autorius, skleisdamas ir dalindamas „kultūrą“, pasakodamas apie savo meninio tyrimo metodus ir atliekamus veiksmus, pats tarytum miltų ir vandens mišinys traukiantis prie savęs „laukines mieles“ – skirtingus žmones susidomėjusius vykstančiu meno kūriniu. Po tokių interakcijų, menininkas tampa „suaktyvėjęs“, kaip gyvas, burbuliuojantis, pamaitintas raugas.

Operatorius: Matas Juškaitis

Garso postprodukcija: Simon Gimelstein

„Culture (lot.)“

mixed media

The two authors of this work are an art student and his cultivated sourdough culture. Documentations of performances that have already happened and a live act of a wild yeast and bacteria culture in the exhibition. Leaven as a medium for different forms of communication. The three main lines of artistic actions or separate circles that work together - O O O: the cultural house and the spread of “culture” that arises from it, the esoteric leaven and the leaven rising in the institution of contemporary art. A performance by the leaven in the Department of Photography, Animation and Media Arts - a dance communicated through social media by art institutions and acquaintances. The sourdough starter is cultivated in the church for over a week, baked into bread, given to the priests and the people of the Bernardine Church community to taste, after, to the bachelor’s defence committee. The author, spreading and sharing the “culture”, talking about his artistic research methods and actions, like a mixture of flour and water, attracts to himself the “wild yeast” - different people interested in the artwork in progress. After such interactions, the artist becomes “activated”, like a living, bubbling, nourished yeast.

Camera operator: Matas Juškaitis

Sound post-production by Simon Gimelstein

15. Yuliia Yeromina

„2+2=5“

Nelengva ką nors įrodyti žmogui, kai jis žino teisingą atsakymą, kurio klaidingumu niekas net neabejoja. Taigi tai privertė mane susimąstyti apie paprasčiausią ir greičiausią būdą propagandai apibūdinti.

Kiek laiko man prireiktų, kad patikėčiau kažkuo neįmanomu, ir ar įmanoma patikėti neįmanomu?

Mano meno kūrinys yra apie pasikartojimą. Apie tai, kaip aš perrašau 2+2=5 vėl ir vėl, apie tai, kaip aš perrašau 2+2=5 vėl ir vėl, apie tai, kaip aš perrašau 2+2=5 vėl ir vėl, apie tai, kaip aš perrašau 2+2=5 vėl ir vėl, apie tai, kaip aš perrašau 2+2=5 vėl ir vėl, apie tai, kaip aš perrašau 2+2=5 vėl ir vėl, apie tai, kaip aš perrašau 2+2=5 per ir vėl, apie mane perrašant 2+2=5 per ir vėl, apie mane perrašant 2+2=5 per ir vėl, apie mane perrašant 2+2=5 per ir vėl, apie mane perrašant 2+2=5 per ir vėl, apie mane perrašant 2+2=5 per ir vėl, apie mane perrašant 2+2=5 per ir vėl. Apie tai, kad aš vis iš naujo ir iš naujo peržiūriu rusų propagandistų vaizdo įrašus. Apie tai, kaip aš perrašinėju 2+2=1 vėl ir vėl, apie tai, kaip aš perrašinėju 2+2=2 vėl ir vėl, apie tai, kaip aš perrašinėju 2+2=3 vėl ir vėl, apie tai, kaip aš perrašinėju 2+2=4 vėl ir vėl, apie tai, kaip aš perrašinėju 2+2=5 vėl ir vėl, apie tai, kaip aš perrašinėju 2+2=6 vėl ir vėl, apie tai, kaip aš perrašinėju 2+2=7 vėl ir vėl, apie tai, kaip aš perrašinėju 2+2=8 vėl ir vėl, apie tai, kaip aš perrašinėju 2+2=9 vėl ir vėl.

Aš vis dar netikiu, kad 2+2 lygu 5. Tačiau kiekvieną kartą, kai išgirstu, pamatau, parašau ar perskaitau „2+2“, pirmas dalykas, kuris man ateina į galvą, yra „5“.

‘2+2=5’

It’s not easy to prove something to a person, when they know the correct answer, the falsity of which nobody would even question. So that made me think about the simplest and the quickest way to describe propaganda.

How much time would it take me to believe something impossible and is it possible to believe impossible?

My artwork is about repetition. About me rewriting 2+2=5 over and over, about me rewriting 2+2=5 over and over, about me rewriting 2+2=5 over and over, about me rewriting 2+2=5, about me rewriting 2+2=5 over and over, about me rewriting 2+2=5 over and over, about me rewriting 2+2=5 over and over, about me rewriting 2+2=5 over and over, about me rewriting 2+2=5 over and over, about me rewriting 2+2=5 over and over. About me rewatching videos of russian propagandists over and over. About me redrawing 2+2=1 over and over, about me redrawing 2+2=2 over and over, about me redrawing 2+2=3 over and over, about me redrawing 2+2=4 over and over, about me redrawing 2+2=5 over and over, about me redrawing 2+2=6 over and over, about me redrawing 2+2=7 over and over, about me redrawing 2+2=8 over and over, about me redrawing 2+2=9 over and over.

I still don’t believe that 2+2 equals 5. But every time I hear or see or write or read ‘2+2’ the first thing that comes to my mind is ‘5’.

16. Agata Tracevič

„Plica polonica“

7’26 min., trumpametražis animacinis filmas

„Kai man buvo penkeri metai, mano mama ir tetos sakė man nežiūrėti į šulinį, nes ten giliai lediniame vandenyje sėdi ragana. Tetų lenkiški aidai skambėjo joms vejant mane nuo šulinio – „ten gi *Baba Yaga*!“ Man, be abejo, buvo smalsu pažiūrėti vidun. Negaliu prisiminti, ar tikrai kažką pamačiau, bet nuo tol mano plaukai ir mintys buvo nebeiššukuojami. Trumpo metro filmas „Plica polonica“ (liet. lenkiškasis kaltūnas) – jaunos merginos, bandančios naviguoti persipynusiame pasaulyje, autoportretas.“ (Agata Tracevič)

‘Plica polonica’

7’26 min., animated short film

‘When I was five, moms and aunties would tell me not to look down the well. Their claim was that there’s a witch sitting in the ice cold water. Their yells would echo when they were chasing me away from the well – ‘there’s a *Baba Yaga* there!’ Of course, I was too curious not to look down the well. I can’t remember, if I actually saw something, but since then my hair and my thoughts can’t be combed out. The short film ‘Plica polonica’ (eng. polish plait) is a portrait of a young girl, trying to navigate a severely tangled world.’

VDA Titanikas, Fotografijos ir medijų meno katedra, Maironio g. 3, 4 a., Vilnius

Birželio 2-16 dienomis

17. Laura Vakarė Dubosaitė - Povilaitytė

Ctrl : manipuliacija, įtaka, priklausomybė | VR žaidimas

Šiame amžiuje kontrolės praradimo jausmas, bejėgiškumas, nuo tavęs nepriklausanti daugumos įvykių baigtis gali tapti gan dažna būsena, su kuria susiduriama. Mūsų visaapimantis egzistavimas siejasi su masine produkcija ir sukelia nereikšmingumo, bejėgiškumo jausmą. Nors ir norime viską reguliuoti pagal savo vidinį laikrodį, tačiau pasaulis sukasi ir nesustoja, diktuoja savo taisykles bei ribas, kuriuose galime veikti ir egzistuoti.

Ctrl : manipulation, impact, dependency | VR game

In the current age the sense of loss of control, helplessness, the uncontrollable outcome of the majority of the events can become a fairly common state. Our massive existence evokes a feeling of mass production and insignificance, powerlessness. Although we want to regulate everything according to our internal clock, the world spins and does not stop, it dictates its own rules and limits where you as individual can exist.

18. Emilija Dirsytė

„Dreifuojantys stingulio įspaudai“

Dviejų ekranų animacija/ instaliacija, kilpa

Kūno judesių transformacijas lemia spartus technologijų vystymasis, plačios galimybės jas pritaikyti įvairiose veiklose. Žmogaus kūnas „nespėja su laiku“, todėl jo kūnas stingsta. Dažniausias šiuolaikinio žmogaus judesys – sėdėjimas. Tai stangdina žmogaus kūną, iš to formuojasi neįprasti kontūrai, keičiasi kūno paviršiaus žemėlapis, dreifuoja stingulio įspaudai. Įdomu stebėti, kas vyksta su mumis, suvokti, kad kurdami sau palengvinimus kuriame kitas problemas. Ar sėdėjimas transformuoja žmogaus kūną? Kaip laikui bėgant keisis kūnas, jo paviršiai? Prisitaikys ar deformuosis?

‘Drifting reflections of stagnant’

Two display animation/ installation, loop

Transformations of body movements are determined by the rapid development of technologies, by wide possibilities to apply them in various activities. The human body ‘doesn’t keep up with the times’, so the body stagnates. The most common movement of a modern person is sitting. It stiffens the human body, unusual contours are formed from it, the map of the body surface changes, the imprints of stiffness drift. It is interesting to observe what is happening to us, to realize that when we create relief for ourselves, we create other problems for ourselves. Does sitting transform the human body? How will the body and its surfaces change over time? Will it adapt or deform?

19. Viktorija Balkutė

„Duobės“

Video kilpa, 5 val 51 min, plačios analoginės juostos fotografija, švino atliejos sulituotos į vėrinį / 2023

Anot kultūros istorijos tyrinėtojos Marios Tumarkin, traumuotas žmogus turi nemažai sąsajų su vieta, kurioje patirtas smurtas, nes šių nepaleidžia praeities šmėklos, su kuriomis tenka dalintis gyvenimu. Tai kūrinys apie „sužalotas“ vietas Vilniaus mieste ir jo apylinkėse, kurios per materijoje esančias duobes „pasakoja“ apie praeityje patirtas traumas. Visus tris elementus apjungia sunkus istorinis kontekstas, o šie žiūrovą nukelia į XX a. okupacinių režimų nusikaltimus.

Video kilpa iš Panerių memorialo

Ratu itin lėtai sukasi peizažas, kurio pilno apsisukimo trukmė 5 val. 51 min. Šis užstrigęs kadras tarsi įkalina žiūrovą ilgoje ir fiziškai alinančioje kilpoje. Skulptūriškai sustingę medžiai juosia vieną iš kūnų deginimo duobių, o šios paskirtis – nacių įvykdytų nusikaltimų likvidavimas Panerių miške.

Plačia analogine juosta užfiksuotas įdubimas ant Apeliacinio teismo pastato (Vasario 16-osios g. 1)

Šiandien šiame pastate įsikūręs teismas bei Okupacijų ir laisvės kovų muziejus. Neoklasicistinio stiliaus pastatas nuo pirmųjų atsiradimo dienų veikė kaip jėgos struktūrų buveinė (NKVD, KGB, Gestapas). Viena iš duobių, suvarpyta tanko, savo forma priminė erelį. Šis paukštis simbolizuoja galią ir buvo naudojamas okupacinių režimų herbuose. Fotografijoje ši forma papildomai paryškinama.

Vėrinys iš švino atliejų, kurių formos nuimtos iš kulkų suvarpytų skylių ant Lukiškių kalėjimo sienos.

Šioje vietoje kalėjo ne tik nusikaltėliai, bet ir žmonės, kurie priešinosi okupaciniam režimui. Istorinės atminties institucijų tyrimuose teigiama, jog iš šios vietos žmonės pėsčiomis arba sunkvežimiais buvo siunčiami į Panerius. Surinktos smulkios formos atrodė tarsi karoliukai, iš kurių galėtų būti suvertas rožinis, apjungiantis patirtą skausmą bei kviečiantis prisiminti.

‘Holes’

Loop, 5 hours 51 min, wide film analogue photography, lead cast soldered to necklace.

2023

According to cultural history researcher Maria Tumarkin, the traumatised person has many links to the place where the violence took place, because they are haunted by the ghosts of the past with which they have to share their lives. This work is about the “wounded” places in and around Vilnius, which, through the pits in matter, “tell” about the traumas of the past. All three elements are united by a heavy historical context, which takes the viewer back to the crimes of the occupation regimes of the 20th century.

Video loop from the Paneriai Memorial

The landscape rotates in a very slow circle, with full rotation time of 5 hours 51 minutes. This freeze-frame seems to trap the viewer in a long and physically exhausting loop. Sculpturally stagnant trees surround one of the body-burning holes, the purpose of which is to liquidate the crimes committed by the nazis in the Paneriai Forest.

Medium format analogue film captures the hole on the Court of Appeal building (1 Vasario 16-osios Street)

Today this building is the court and the Museum of Occupations and Freedom Fights. The neoclassical building has been a permanent seat of the power structures (NKVD, KGB, Gestap) since the early days. One of the pits, shaped by a tank, resembled an eagle in shape. This bird symbolises power and was used in the coats of arms of the occupying regimes. The photograph emphasised this shape further.

Necklace made of lead casts, the shapes of which were taken from bullet holes on the wall of Lukiškės Prison

This place was not only a prison for criminals, but also for those who resisted the regime. According to research by historical memory institutions, people were sent to Paneriai from this place by foot or by truck. The small shapes collected seemed like beads from which a rosary could be strung – to unite the pain experienced and to call for remembrance.

20. Matas Mačiulskis

„Epilogas”

Eksperimentinis filmas / instaliacija

Atsistojome ant plonos linijos tarp realybės ir virtualybės, paspauskime mygtuką, įlipkime į liftą ir keliaukim. Leiskimės į atsiminimus, ieškokime ką praradome tarp griuvėsių, nuo ko bėgome, ką kalbėjome, kokias akis matėme. Kilkime į ateitį, spėliokime kas bus ir ko tikėtis. Lieka tik laukti, laukti pasimetusių momentų, laukti virtualybės susitapatinimo su realybe, laukti kol lifto durys atsidarys. Tai kūrinys apie ilgus ieškojimus, apie virtualaus pasaulio beribes erdves, apie realybės trapumą, apie kelionę per alternatyvias realybes. Filme keliame klausimus apie ateitį, laukimą, simuliacijas, esybę. Lifte – kūrinio instaliacijos dalyje – keliaujame per bėgimą nuo realybės ir pajuntame virtualaus pasaulio beribiškumą.

‘The Epilogue’

Experimental film / installation

We are standing on the thin line between reality and virtuality, let’s press the button, get in the lift and go. Let’s go down memory lane, let’s look for what we lost among the ruins, what we ran away from, what we said, what eyes we saw. Let us look forward, let us guess what will happen and what to expect. We can only wait, wait for the lost moments, wait for the virtual to meet the real, wait for the elevator doors to open. This is a work about a long search, about the limitless spaces of the virtual world, about the fragility of reality, about a journey through alternative realities. The film raises questions about the future, waiting, simulations, being. In Elevator, the installation part of the work, we travel through the escape from reality and feel the limitlessness of the virtual world.